

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (šestého senátu)

30. dubna 2019*

„Státní podpory – Režim osvobození od korporáční daně, který zavedla Francie ve prospěch svých přístavů – Rozhodnutí, kterým se prohlašuje režim podpory za neslučitelný s vnitřním trhem – Existující podpory – Pojem ‚hospodářská činnost‘ – Povinnost uvést odůvodnění – Narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu mezi členskými státy – Zásada řádné správy“

Ve věci T-747/17,

Union des ports de France – UPF, se sídlem v Paříži (Francie), zastoupená C. Vannini a E. Moraïtou, advokátkami,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené B. Stromskym a S. Noëm, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je žaloba na základě článku 263 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí Komise (EU) 2017/2116 ze dne 27. července 2017 o režimu podpor č. SA.38398 (2016/C, ex 2015/E), který zavedla Francie – zdanění přístavů ve Francii (Úř. věst. 2017, L 332, s. 24),

TRIBUNÁL (šestý senát),

ve složení G. Berardis (zpravodaj), předseda, S. Papasavvas a O. Spineanu-Matei, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: L. Ramette, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 28. listopadu 2018,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 V průběhu roku 2013 útvary Evropské komise zaslaly všem členským státům dotazník týkající se fungování a daňového režimu jejich přístavů s cílem získat celkový přehled o této oblasti a vyjasnit situaci přístavů ve vztahu k předpisům Evropské unie o státních podporách. V návaznosti na to proběhla mezi útvary Komise a francouzskými orgány opakovaná korespondence týkající se této otázky.
- 2 Dopisem ze dne 9. července 2014 Komise v souladu s článkem 17 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES (Úř. věst. 1999, L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339), informovala francouzské orgány o svém předběžném posouzení předpisů upravujících daňový režim přístavů, pokud jde o jejich možnou kvalifikaci jakožto státních podpor a jejich slučitelnost s vnitřním trhem. V závěru tohoto dopisu uvedla předběžný závěr, že osvobození francouzských přístavů od korporační daně (dále jen „korporační daň“) představuje neslučitelnou existující státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, a vyzvala francouzské orgány, aby předložily připomínky k tomuto předběžnému posouzení.
- 3 Francouzské orgány předložily připomínky dopisem ze dne 7. listopadu 2014. Dne 12. prosince 2014 se konalo jednání mezi útvary Komise a francouzskými orgány. Dne 15. ledna 2015 zaslaly francouzské orgány Komisi doplňující připomínky. Dopisem ze dne 1. června 2015 útvary Komise odpověděly na tento dopis a uvedly, že v této fázi i nadále zastávají předběžné stanovisko vyjádřené v dopise ze dne 9. července 2014.
- 4 Komise potvrdila dopisem ze dne 21. ledna 2016 své stanovisko a navrhla francouzským orgánům na základě čl. 108 odst. 1 SFEU a článku 22 nařízení Rady (EU) č. 2015/1589 ze dne 13. července 2015, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 SFEU (Úř. věst. 2015, L 248, s. 9), jako vhodná opatření, aby bylo zrušeno osvobození přístavů od korporační daně do výše příjmů z jejich hospodářské činnosti od počátku daňového roku 2017. Francouzské orgány byly vyzvány, aby se k návrhu Komise bezpodmínečně a jednoznačně vyjádřily ve lhůtě dvou měsíců v souladu s čl. 23 odst. 1 nařízení č. 2015/1589.
- 5 Dopisem ze dne 11. dubna 2016 předaly francouzské orgány Komisi své připomínky. Dne 27. června 2016 se konalo jednání mezi francouzskými orgány a útvary Komise.
- 6 Vzhledem k tomu, že francouzské orgány odmítly bezpodmínečně a jednoznačně přijmout vhodná opatření navržená Komisí, rozhodla Komise o zahájení řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU v souladu s čl. 23 odst. 2 nařízení č. 2015/1589. Rozhodnutí Komise o zahájení řízení bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* (Úř. věst. 2016, C 302, s. 23, dále jen „rozhodnutí o zahájení“). Komise vyzvala Francouzskou republiku, aby předložila připomínky k obsahu tohoto rozhodnutí. Vyzvala rovněž zúčastněné strany, aby předložily připomínky k předmětnému opatření.
- 7 Francouzské orgány předaly své připomínky dopisem ze dne 19. září 2016. Komise v této věci obdržela připomínky od několika zúčastněných stran, zejména od žalobkyně, Union des ports de France (Unie francouzských přístavů) – UPF. Komise předala tyto připomínky Francouzské republice a poskytla jí možnost se k nim vyjádřit. Komise obdržela připomínky Francouzské republiky v dopise ze dne 3. listopadu 2016. Dne 16. listopadu 2016 se konalo jednání mezi francouzskými orgány a útvary Komise.
- 8 Dne 27. července 2017 přijala Komise rozhodnutí (EU) 2017/2116 o režimu podpor č. SA.38398 (2016/C, ex 2015/E), který zavedla Francie – zdanění přístavů ve Francii (Úř. věst. 2017, L 332, s. 24; dále jen „napadané rozhodnutí“).

9 Napadené rozhodnutí bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 14. prosince 2017. Kromě toho bylo toto rozhodnutí oznámeno žalobkyni jako zúčastněné straně, která předložila připomínky v průběhu formálního vyšetřovacího řízení, dopisem ze dne 6. září 2017.

10 Článek 1 napadeného rozhodnutí zní:

„Osvobození samostatných přístavů (které se zčásti staly velkými námořními přístavy), námořních obchodních komor, obchodních a průmyslových komor, které provozují přístavní zařízení, obcí, které jsou koncesionáři veřejných zařízení ve vlastnictví státu v námořních přístavech, a rovněž podniků, které je nahradily jako provozovatelé těchto zařízení, od [korporační] daně představuje existující režim státních podpor neslučitelný s vnitřním trhem.“

11 Podle článku 2 napadeného rozhodnutí:

„1. Francie je povinna zrušit osvobození od daně z příjmů právnických osob [korporační daně] uvedené v článku 1 a uložit subjektům, v jejichž prospěch se toto osvobození uplatňuje, povinnost hradit daň z příjmů právnických osob [korporační daň].

2. Opatření, kterým Francie plní své povinnosti vyplývající z odstavce 1, musí být přijato před koncem kalendářního roku, v němž nastane datum oznámení tohoto rozhodnutí. Toto opatření se musí uplatnit nejpozději na příjmy z hospodářských činností vytvořené od začátku daňového roku následujícího po jeho přijetí.“

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

12 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 15. listopadu 2017 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

13 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil napadené rozhodnutí;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

14 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- zamítl žalobu;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K přípustnosti

15 Komise zpochybňuje přípustnost projednávané žaloby. V návaznosti na rozsudek ze dne 6. listopadu 2018, *Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise*, *Komise v. Scuola Elementare Maria Montessori* a *Komise v. Ferracci* (C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873), Komise objasnila své stanovisko na jednání, když tvrdila, že ačkoli napadené rozhodnutí představuje nařizovací akt, vyžaduje prováděcí opatření vůči členům žalobkyně, takže tito musí prokázat, že jsou tímto rozhodnutím bezprostředně a osobně dotčeni.

- 16 Co se týče dále osobního dotčení členů žalobkyně, Komise tvrdí, že tito členové patří k otevřenému okruhu subjektů, které mohou využít osvobození od korporální daně a mají postavení pouhých potenciálních příjemců dotčeného režimu. Kromě toho má za to, že napadené rozhodnutí nemění práva nabytá těmito členy, jelikož v podstatě neexistuje žádné nabyté právo na zachování daňového režimu pro budoucnost. Tito členové tudíž nemohou tvrdit, že jsou napadeným rozhodnutím osobně dotčeni.
- 17 V poslední řadě Komise tvrdí, že se žalobkyně nemůže dovolávat svých úkolů v oblasti obrany a zastupování zájmů svých členů před unijními orgány stanovených na základě svých vnitřních stanov za účelem prokázání dotčení svých vlastních zájmů, jelikož tento akt nepředstavuje právní ustanovení unijního práva, které by jí výslovně přiznávalo určitá procesní práva. Rovněž má za to, že pouhá účast žalobkyně ve formálním vyšetřovacím řízení dotčeného režimu podpor nemůže žalobkyni přiznávat právní zájem na podání žaloby.
- 18 Žalobkyně tyto argumenty zpochybňuje a tvrdí, že její členové jsou bezprostředně a osobně dotčeni napadeným rozhodnutím, takže samotná žalobkyně má právní zájem na podání žaloby.
- 19 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU stanoví dva případy, kdy se fyzické či právnické osobě přiznává právní zájem na podání žaloby proti aktu, jenž jí není určen. Taková žaloba může být podána za podmínky, že se tento akt dané osoby bezprostředně a osobně dotýká. Takováto osoba může kromě toho podat žalobu proti nařizovacímu aktu, který nevyžaduje přijetí prováděcích opatření, pokud se jí bezprostředně dotýká (viz rozsudek ze dne 27. února 2014, Stichting Woonpunt a další v. Komise, C-132/12 P, EU:C:2014:100, bod 44 a citovaná judikatura).
- 20 Dále je třeba připomenout, že podle judikatury platí, že žaloby podané spolky, jako je žalobkyně, jsou přípustné ve třech situacích, a to jestliže zastupují zájmy svých členů, kteří jsou aktivně legitimováni k podání žaloby, jsou individualizováni z důvodu dotčení vlastních zájmů jakožto spolek zejména proto, že jejich postavení vyjednavče bylo dotčeno aktem, jehož zrušení je navrhováno, nebo také jestliže jim právní předpis výslovně přiznává řadu oprávnění procesního charakteru (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. března 2010, Forum 187 v. Komise, T-189/08, EU:T:2010:99, bod 58 a citovaná judikatura, a usnesení ze dne 26. dubna 2016, EGBA a RGA v. Komise, T-238/14, nezveřejněné, EU:T:2016:259, bod 50 a citovaná judikatura).
- 21 V projednávaném případě je třeba konstatovat stejně jako Komise, že žádný právní předpis unijního práva výslovně žalobkyni nepřiznává oprávnění procesního charakteru. Pouhá skutečnost, že ji její stanovy pověřují úkolem hájit obecné zájmy svých členů a zastupovat je před unijními orgány, nemůže v tomto ohledu postačovat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. července 1995, AITEC a další v. Komise, T-447/93 až T-449/93, EU:T:1995:130, bod 54 a citovaná judikatura).
- 22 Kromě toho právní zájem na podání žaloby žalobkyně nemůže být dovozen pouze z její účasti na formálním vyšetřovacím řízení jako zúčastněné strany, i když taková skutečnost může představovat relevantní skutečnost v rámci posouzení právního zájmu na podání žaloby podnikem (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. listopadu 2007, Sniace v. Komise, C 260/05 P, EU:C:2007:700, bod 56, a ze dne 5. listopadu 2014, Vtesse Networks v. Komise, T-362/10, EU:T:2014:928, bod 53).
- 23 Žalobkyně mimoto netvrdí, že by její postavení vyjednavče bylo dotčeno napadeným rozhodnutím, stejně jako ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 2. února 1988, Kwekerij van der Kooy a další v. Komise (67/85, 68/85 a 70/85, EU:C:1988:38).
- 24 Je tedy třeba přezkoumat, zda má žalobkyně právní zájem na podání žaloby v rozsahu, v němž zastupuje zájmy svých členů, kteří jsou sami aktivně legitimováni, v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 20 výše.

- 25 V tomto ohledu je třeba uvést, že podle judikatury platí, že v tomto případě je právní zájem na podání žaloby spolku založen na úvaze, že podání žaloby spolkem představuje procesní výhody, protože umožňuje vyhnout se podávání značného počtu různých žalob směřujících proti týmž aktům, neboť spolek nahrazuje jednoho nebo více svých členů, jejichž zájmy zastupuje, přičemž tito členové jsou sami v postavení, kdy mohou podat přípustnou žalobu (rozsudky ze dne 6. července 1995, AITEC a další v. Komise, T-447/93 až T-449/93, EU:T:1995:130, bod 60, a ze dne 15. září 2016, Molinos Río de la Plata a další v. Rada, T-112/14 až T-116/14 a T-119/14, nezveřejněný, EU:T:2016:509, bod 35).
- 26 Spolek se tudíž nemůže dovolávat skutečnosti, že zastupuje zájmy svých členů, kteří podali vlastní žaloby, neboť tito členové zastupují vlastní zájmy (viz rozsudek ze dne 15. září 2016, Molinos Río de la Plata a další v. Rada, T-112/14 až T-116/14 a T-119/14, nezveřejněný, EU:T:2016:509, bod 36 a citovaná judikatura). Z toho vyplývá, že projednávaná žaloba nemůže být prohlášena za přípustnou na základě zastoupení metropolitní obchodní a průmyslové komory Bretaň – západ (přístav Brest) žalobkyní, jelikož tato komora podala vlastní žalobu proti napadenému rozhodnutí ve věci T-754/17, Chambre de commerce et d'industrie métropolitaine Bretagne-ouest (port de Brest) v. Komise, a to aniž by bylo nezbytné rozhodnout o přípustnosti žaloby podané uvedenou komorou (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 29. března 2012, Asociación Española de Banca v. Komise, T-236/10, EU:T:2012:176, bod 30).
- 27 Naproti tomu žalobkyně může platně zastupovat zájmy svých členů, kteří sami nepodali vlastní žaloby, za podmínky, že tito členové mají sami právní zájem na podání žaloby, což je třeba přezkoumat.
- 28 Zaprvé je třeba konstatovat, že členové žalobkyně nejsou adresáty napadeného rozhodnutí, protože toto rozhodnutí je určeno Francouzské republice.
- 29 Zadruhé vzhledem k tomu, že se napadené rozhodnutí vztahuje na objektivně vymezené situace a má právní účinky vůči určité kategorii osob vymezených obecně a abstraktně, představuje napadené rozhodnutí nařizovací akt (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. září 2016, Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise, T-220/13, nezveřejněný, EU:T:2016:484, body 49 a 52).
- 30 Je však nutno konstatovat, že napadené rozhodnutí nemůže vyvolat právní účinky ve vztahu k hospodářským subjektům, které působí v přístavním sektoru, jako jsou členové žalobkyně, aniž by byla přijata prováděcí opatření ze strany francouzských orgánů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. září 2014, Royal Scandinavian Casino Århus v. Komise, T-615/11, nezveřejněný, EU:T:2014:838, bod 51 a citovaná judikatura). Článek 2 napadeného rozhodnutí totiž stanoví, že „Francie je povinna zrušit osvobození od daně z příjmů právnických osob [korporační daně] uvedené v článku 1 a uložit subjektům, v jejichž prospěch se toto osvobození uplatňuje, povinnost hradit daň z příjmů právnických osob [korporační daň]“. V případě nepřijetí takovýchto prováděcích opatření se nadále použije stávající daňový režim, který stanoví osvobození zejména samostatných přístavů a obchodních a průmyslových komor (CCI) pověřených provozem přístavní infrastruktury od korporační daně.
- 31 Kromě toho, jak tvrdila Komise na jednání, zrušení osvobození od korporační daně jako provedení napadeného rozhodnutí bude ve vztahu ke členům žalobkyně v zásadě realizováno vydáním daňového výměru, v němž budou tyto změny zohledněny. Tyto výměry představují prováděcí opatření vůči členům žalobkyně, která mohou být podle Komise předmětem žaloby před vnitrostátními soudy, kteréžto soudy se mohou v případě potřeby obrátit na Soudní dvůr na základě článku 267 SFEU, v případě pochybností o platnosti napadeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. září 2016, Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise, T-220/13, nezveřejněný, EU:T:2016:484, body 55 a 61).
- 32 Z toho plyne, že napadené rozhodnutí vyžaduje přijetí prováděcích opatření vůči členům žalobkyně, takže tito členové musí prokázat, že jsou napadeným rozhodnutím bezprostředně a osobně dotčeni.

- 33 Pokud jde o bezprostřední dotčení členů žalobkyně, které není v projednávané věci zpochybňováno, je třeba uvést, že ačkoliv napadené rozhodnutí je určeno francouzským orgánům, neponechává jim žádný prostor pro volné uvážení a stanoví jim povinnost zrušit osvobození od korporační daně, které svědčí subjektům, jako jsou členové žalobkyně (čl. 2 odst. 1 napadeného rozhodnutí), pokud jde o příjmy z jejich hospodářských činností, nejpozději od začátku daňového roku následujícího po jeho přijetí (čl. 2 odst. 2 napadeného rozhodnutí). Členové žalobkyně jsou tedy napadeným rozhodnutím bezprostředně dotčeni (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 15. června 1999, Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia v. Komise, T-288/97, EU:T:1999:125, bod 32 a citovaná judikatura).
- 34 Pokud jde kromě toho o osobní dotčení členů žalobkyně, je třeba nejprve konstatovat, že tito členové nejsou v napadeném rozhodnutí určeni jmenovitě nebo jednotlivě. Článek 1 napadeného rozhodnutí se totiž obecně týká samostatných přístavů (které se zčásti staly velkými námořními přístavy), námořních obchodních komor, obchodních a průmyslových komor, které provozují přístavní zařízení, obcí, které jsou koncesionáři veřejných zařízení ve vlastnictví státu v námořních přístavech a rovněž podniků, které je nahradily jako provozovatelé těchto zařízení.
- 35 Přitom podle judikatury mohou být třetí osoby osobně dotčeny rozhodnutím určeným jiné osobě pouze tehdy, pokud je toto rozhodnutí zasahuje z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byla individualizována osoba, které je takové rozhodnutí určeno (viz rozsudek ze dne 27. února 2014, Stichting Woonpunt a další v. Komise, C-132/12 P, EU:C:2014:100, bod 57 a citovaná judikatura).
- 36 V tomto ohledu, jak připomněla Komise na jednání, pouhá možnost určit více či méně přesně počet nebo dokonce i totožnost právních subjektů, na něž se opatření použije, neznamená, že tyto subjekty musí být považovány za osobně dotčené tímto opatřením, jelikož se toto použití provádí na základě objektivní právní nebo faktické situace definované dotčeným aktem (viz rozsudek ze dne 27. února 2014, Stichting Woonpunt a další v. Komise, C-132/12 P, EU:C:2014:100, bod 58 a citovaná judikatura).
- 37 Nicméně pokud se rozhodnutí dotýká skupiny osob, jež byly nebo mohly být známy v okamžiku přijetí tohoto aktu, a na základě kritérií, která jsou členům skupiny vlastní, mohou být tyto osoby tímto aktem osobně dotčeny v rozsahu, v němž patří do omezené skupiny hospodářských subjektů, přičemž tomu tak může být zejména v případě, že rozhodnutí mění práva, která jednotlivec nabyl před jeho přijetím (viz rozsudek ze dne 27. února 2014, Stichting Woonpunt a další v. Komise, C-132/12 P, EU:C:2014:100, bod 59 a citovaná judikatura).
- 38 V tomto ohledu je třeba zaprvé poznamenat, že všichni členové žalobkyně jsou přístavy nebo velké francouzské námořní přístavy nebo obchodní a průmyslové komory provozující takové přístavy, které legálně využívaly režim osvobození od korporační daně, dokud tento režim nebyl zpochybněn Komisí v návaznosti na přijetí napadeného rozhodnutí.
- 39 Zadruhé, jak připomněla žalobkyně na jednání, příjemci režimu podpor dotčeného v projednávaném případě jsou právnícké osoby veřejného práva založené na základě nařízení, jejichž zřízení nespadá pod soukromou iniciativu.
- 40 Je tedy třeba konstatovat, že členové žalobkyně patří k uzavřenému okruhu subjektů, které byly známy v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí.
- 41 V tomto ohledu, na rozdíl od toho, co tvrdila Komise na jednání, tento kruh nemůže být následně rozšířen, jelikož i za předpokladu, že by mohly být v budoucnu nařízením zřízeny jiné přístavy nebo jiné obchodní a průmyslové komory, nejednalo by se o subjekty, které by se mohly dovolávat postavení skutečného příjemce existujícího režimu podpor před přijetím napadeného rozhodnutí, na rozdíl od členů žalobkyně.

- 42 Zatřetí, situace členů žalobkyně musí být rovněž odlišena od situace členů žalobců ve věci, ve které bylo vydáno usnesení ze dne 26. dubna 2016, EGBA a RGA v. Komise (T-238/14, nezveřejněné, EU:T:2016:259), kterou uvádí Komise. Na rozdíl od projednávané věci, která se týká existujícího režimu podpor, se totiž rozhodnutí, které bylo napadeno v této věci, týkalo nového režimu podpor ohledně návrhu parafiskální dávky z dostihových sázek podávaných on-line, určené na financování úkolů veřejné služby, kterou jsou pověřeny dostihové společnosti. Členové žalobců, kteří byli všichni subjekty v odvětví hazardních her, se tedy mohli dovolávat pouze svého postavení konkurentů budoucích příjemců tohoto režimu, jelikož tento režim dosud nebyl zaveden v okamžiku přijetí rozhodnutí, které bylo napadeno. Proto, jak uvedl Tribunál v uvedené věci, se toto rozhodnutí dotýkalo zájmů všech subjektů působících v odvětví dostihových sázek podávaných on-line ve Francii: těch, které působily na tomto trhu před přijetím napadeného rozhodnutí, těch, které na tento trh vstoupily po přijetí tohoto rozhodnutí, a těch, které by na tento trh vstoupily v budoucnu. Členové žalobců tak byli součástí neurčeného souboru hospodářských subjektů, jejichž okruh se mohl rozšířit po přijetí rozhodnutí, které bylo napadeno. Nebyli součástí uzavřeného okruhu, tj. skupiny, která se již nemohla rozšířit po přijetí napadeného aktu. Členové žalobců tedy byli dotčeni rozhodnutím, které bylo napadeno, pouze v jejich objektivním postavení osoby povinné k parafiskální dávce, stejně jako každý jiný soutěžitel v dotčeném odvětví (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 26. dubna 2016, EGBA a RGA v. Komise, T-238/14, nezveřejněné, EU:T:2016:259, body 66 a 67).
- 43 S přihlédnutím ke všem těmto úvahám je třeba dospět k závěru, že členové žalobkyně jsou v projednávaném případě napadeným rozhodnutím osobně dotčeni, neboť jsou součástí uzavřeného okruhu subjektů, které byly známy v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí.
- 44 Tudíž vzhledem k tomu, že členové žalobkyně mají právní zájem na podání žaloby proti napadenému rozhodnutí v projednávané věci, má i žalobkyně právní zájem na podání žaloby ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU v rozsahu, v němž zastupuje zájmy svých členů, kteří sami nepodali vlastní žalobu proti tomuto rozhodnutí.

K věci samé

- 45 Na podporu žaloby žalobkyně vznáší pět žalobních důvodů, které vycházejí zaprvé z nesprávného právního posouzení kvalifikace daňového opatření jako státní podpory v plném rozsahu, zadruhé z nesprávného právního posouzení ohledně posouzení hospodářské povahy činností vykonávaných francouzskými přístavy, zatřetí z nesprávného posouzení skutkového stavu, pokud jde o podmínky týkající se narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu mezi členskými státy, pokud jde o francouzské přístavy obecně a konkrétně o ostrovní a zámořské přístavy, a z nedostatku odůvodnění v rámci tohoto přezkumu, začtvrté z nesprávného právního posouzení při vedení řízení o kontrole existujících podpor a z porušení čl. 108 odst. 1 a 2 SFEU ohledně „postupu týkajícího se vhodných opatření“ ve spojení se zásadou proporcionality a zapáté z porušení zásady řádné správy.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného právního posouzení v tom, že Komise nesprávně kvalifikovala režim osvobození francouzských přístavů od korporální daně jako státní podporu v plném rozsahu

- 46 Žalobkyně připomíná, že subjekt, který současně vykonává činnosti, které se pojí s výkonem výsad veřejné moci, a hospodářské činnosti, podléhá dodržování pravidel týkajících se státních podpor pouze ve vztahu ke své hospodářské činnosti. Tvrdí, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení, když neuvedla, že se její kvalifikace opatření jako podpory omezuje pouze na hospodářské činnosti francouzských přístavů. Proto navrhuje, aby Tribunál zrušil napadené rozhodnutí v tomto bodě, nebo alespoň změnil výrok tohoto rozhodnutí tak, aby byly z povinnosti platit korporální daň výslovně vyloučeny nehopodářské činnosti vykonávané francouzskými přístavy.

- 47 Komise tyto argumenty zpochybňuje.
- 48 Zprv je třeba konstatovat, že ze znění výroku napadeného rozhodnutí jasne vyplývá (viz body 10 a 11 výše), že se podpora týká osvobození příjemců od korporační daně pouze ve vztahu k příjmům plynoucím z jejich hospodářských činností. První žalobní důvod žalobkyně je tedy založen na nesprávném výkladu výroku napadeného rozhodnutí.
- 49 Kromě toho vzhledem k tomu, že se dotčené daňové opatření uplatňuje bez rozdílu na příjmy příjemců, bez ohledu na povahu jejich činností, mohla Komise logicky požadovat zrušení tohoto režimu jako takového, aby bylo zajištěno, že osvobození od korporační daně, které se na tyto subjekty vztahuje, pokud jde o příjmy plynoucí z jejich hospodářských činností, a které bylo prohlášeno za neslučitelné s vnitřním trhem, bude zrušeno.
- 50 Zadruhé je třeba připomenout, že výrok aktu je neoddělitelně spojen s jeho odůvodněním a musí být vykládán, pokud je to třeba, s přihlédnutím k důvodům, které vedly k jeho přijetí (rozsudky ze dne 15. května 1997, TWD v. Komise, C-355/95 P, EU:C:1997:241, bod 21, a ze dne 2. března 2012, Nizozemsko v. Komise, T-29/10 a T-33/10, EU:T:2012:98, bod 146).
- 51 V bodech 42 až 61 odůvodnění napadeného rozhodnutí se přitom Komise zaměřila na prokázání, v jakém rozsahu přístavy vykonávají alespoň zčásti hospodářské činnosti, a představují proto podniky ve smyslu ustanovení Smlouvy o FEU týkajících se hospodářské soutěže.
- 52 V bodě 44 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že nezpochybňuje, že na přístavy může být delegován výkon některých úkolů veřejné moci nebo úkolů neehospodářské povahy, jako je kontrola a bezpečnost námořní dopravy nebo kontrola znečištění, ani to, že přístavy nejsou při výkonu těchto úkolů podniky ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. V tomto ohledu Komise upřesnila, že osvobození od korporační daně, na které se vztahuje toto řízení, tedy může představovat státní podporu pouze v rozsahu, v němž se týká příjmů pocházejících z hospodářské činností. Naproti tomu podle Komise skutečnost, že subjekt vykonává jednu nebo více činností v obecném zájmu nebo činností neehospodářské povahy, není zpravidla dostačující k tomu, aby ho bylo možno přestat považovat za „podnik“. Přístav bude tedy považován za „podnik“, pokud – a do té míry, do níž – skutečně vykonává jednu nebo více hospodářských činností.
- 53 V bodě 45 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise dále uvedla několik druhů hospodářských činností, které odpovídají poskytování různých služeb na různých trzích a mohou být prováděny francouzskými přístavy. Zprv přístavy poskytují plavidlům obecnou službu tím, že jim umožňují přístup k přístavní infrastruktuře za odměnu. Zadruhé některé přístavy poskytují plavidlům rovněž za odměnu specifitější služby, zejména služby lodivoda, zvedání, manipulaci a kotvení. V prvních dvou uvedených případech se odměna přístavu zpravidla označuje jako „přístavní poplatek“. Zatřetí přístavy dávají za odměnu určité infrastruktury nebo pozemky k dispozici podnikům, které tyto prostory využívají buď pro vlastní potřeby, nebo pro poskytování některých výše uvedených přístavních služeb plavidlům.
- 54 Komise tedy dospěla k závěru v bodě 61 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „samostatné přístavy [...], námořní obchodní komory, obchodní a průmyslové komory, které spravují přístavní zařízení, obce, které jsou koncesionáři veřejných zařízení ve vlastnictví státu v námořních přístavech a rovněž podniky, které je nahradily jako provozovatelé těchto zařízení a které přímo využívá[ly] tyto infrastruktury nebo poskyt[ovaly] služby v přístavu, [byly] z hlediska svých hospodářských činností [...] podniky ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU“.
- 55 Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy dostatečně jasne vyplývá, že příjemci byli považováni za podniky, na které se použijí ustanovení Smlouvy o FEU týkající se státních podpor, pouze pokud jde o jejich hospodářské činnosti.

- 56 Zatřetí v rozsahu, v němž žalobkyně navrhuje Tribunálu, aby změnil výrok napadeného rozhodnutí tak, aby byly z povinnosti platit korporační daň výslovně vyloučeny ne hospodářské činnosti vykonávané francouzskými přístavy, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že unijním soudům nepřísluší, aby v rámci přezkumu legality, který vykonávají, ukládaly unijním orgánům příkazy nebo tyto orgány nahrazovaly (viz rozsudek ze dne 12. května 2016, Hamr – Sport v. Komise, T-693/14, nezveřejněný, EU:T:2016:292, bod 91 a citovaná judikatura).
- 57 V každém případě taková změna výroku napadeného rozhodnutí je neopodstatněná, neboť spočívá na nesprávném výkladu napadeného rozhodnutí, které pouze vyžaduje, aby se na subjekty, které jsou příjemci dotčeného osvobození od daně, vztahovala korporační daň, pokud jde o zisky, kterých dosahují z jejich hospodářských činností.
- 58 První žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout.

K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného právního posouzení ohledně posouzení hospodářské povahy činností vykonávaných francouzskými přístavy

- 59 Tímto žalobním důvodem žalobkyně v podstatě vytýká Komisi jednak, že neprovedla podrobnou analýzu činností přístavů s cílem určit, které druhy činností představovaly hospodářské činnosti a které nikoli, a jednak, že nesprávně kvalifikovala některé činnosti jako hospodářské, i když nemají takový charakter.
- 60 V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že v případě rozhodnutí týkajícího se režimu podpor, tak jako v projednávaném případě, se Komise může omezit na obecné a abstraktní prostudování charakteristik dotčeného režimu, aby v odůvodnění rozhodnutí posoudila, zda z důvodu podmínek, které tento režim stanoví, v zásadě představuje státní podporu pro jeho příjemce. Komise tedy není povinna provést analýzu podpory poskytnuté v každém jednotlivém případě na základě takového režimu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. června 2011, Comitato „Venezia vuole vivere“ a další v. Komise, C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P, EU:C:2011:368, bod 63, a ze dne 26. listopadu 2015, Navarra de Servicios y Tecnologías v. Komise, T-487/13, nezveřejněný, EU:T:2015:899, bod 66).
- 61 Dále je třeba připomenout stejně jako Komise v bodě 42 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že podle judikatury platí, že pojem „podnik“ zahrnuje jakoukoli jednotku vykonávající hospodářskou činnost nezávisle na právním postavení této jednotky a způsobu jejího financování. V tomto ohledu představuje hospodářskou činnost jakákoli činnost spočívající v nabízení zboží nebo poskytování služeb na daném trhu (rozsudek ze dne 12. září 2000, Pavlov a další, C-180/98 až C-184/98, EU:C:2000:428, body 74 a 75; v tomto smyslu viz rovněž rozsudky ze dne 16. června 1987, Komise v. Itálie, 118/85, EU:C:1987:283, bod 7, a ze dne 23. dubna 1991, Höfner a Elser, C-41/90, EU:C:1991:161, bod 21).
- 62 V projednávaném případě Komise obecně uznala, že přístavy mohou vykonávat jak hospodářské, tak ne hospodářské činnosti. Komise tak prokázala, že francouzské přístavy mohou provádět několik druhů hospodářských činností, jejichž výčet uvedla konkrétně zejména v bodě 45 odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz body 51 až 54 výše).
- 63 Je třeba přitom konstatovat, že žalobkyně nijak nezpochybňuje tento popis, ale omezuje se na tvrzení, že některé činnosti přístavů jsou ne hospodářské povahy nebo že analýza Komise není v tomto ohledu dostatečně podrobná.
- 64 Kromě toho, jak Komise uvedla v bodě 44 odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména není zpochybňováno, že na přístavy lze delegovat výkon některých úkolů veřejné moci nebo úkolů ne hospodářské povahy, jako je kontrola a bezpečnost námořní dopravy nebo kontrola znečištění, ani to, že přístavy nejsou při výkonu těchto úkolů podniky ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. Naproti tomu

skutečnost, že subjekt vykonává jednu nebo více činností v obecném zájmu nebo činností nehospodářské povahy, není zpravidla dostačující k tomu, aby ho bylo možno přestat považovat za „podnik“. Za účelem určení, zda jsou dotyčné činnosti činnostmi podniku ve smyslu Smlouvy o FEU, je totiž třeba zkoumat, jaká je povaha těchto činností. Přístav bude tedy považován za „podnik“, pokud – a do té míry, do níž – skutečně vykonává jednu nebo více hospodářských činností (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 24. října 2002, *Aéroports de Paris v. Komise*, C-82/01 P, EU:C:2002:617, body 74 a 75, a ze dne 12. července 2012, *Compass-Datenbank*, C-138/11, EU:C:2012:449, bod 37).

- 65 Judikatura mimoto uznala, že obchodní provoz a výstavba letištních nebo přístavních infrastruktur pro účely takového obchodního provozu představují hospodářské činnosti (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 24. října 2002, *Aéroports de Paris v. Komise*, C-82/01 P, EU:C:2002:617, bod 78; ze dne 19. prosince 2012, *Mitteldeutsche Flughafen a Flughafen Leipzig-Halle v. Komise*, C-288/11 P, EU:C:2012:821, body 40 až 43, a ze dne 15. března 2018, *Naviera Armas v. Komise*, T-108/16, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2018:145, bod 78).
- 66 Komise tedy správně dospěla v bodě 61 odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že „samostatné přístavy [...], námořní obchodní komory, obchodní a průmyslové komory, které spravují přístavní zařízení, obce, které jsou koncesionáři veřejných zařízení ve vlastnictví státu v námořních přístavech a rovněž podniky, které je nahradily jako provozovatelé těchto zařízení a které přímo využívá[ly] tyto infrastruktury nebo poskyt[ovaly] služby v přístavu, [byly] z hlediska svých hospodářských činností [...] podniky ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU“.
- 67 Žádný z argumentů žalobkyně nemůže tento závěr zpochybnit.
- 68 Zprvée žalobkyně tvrdí, že pokud jde obecně o přístavní infrastrukturu, Komise nesprávně vycházela z rozlišení mezi námořními přístupovými infrastrukturami v závislosti na jejich umístění v přístavu nebo mimo přístav k odůvodnění použití pravidel v oblasti státních podpor. V tomto ohledu není rozhodujícím kritériem zeměpisné umístění infrastruktur, ale to, zda jsou přínosem pro námořní společenství jako celek, nebo zda mají naopak přínos pouze pro hospodářský provoz přístavu. Žalobkyně zprvée vytýká Komisi, že se bez odůvodnění odklonila od rozhodnutí o zahájení, v němž Komise kvalifikovala veřejné investice do námořních přístupových tras, do zařízení pro pozemní dopravu v přístavní oblasti a do jiných námořních infrastruktur s přínosem pro námořní společenství jako celek jako nehospodářské činnosti.
- 69 Je třeba konstatovat, že takový argument je neúčinný v rozsahu, v němž nezpochybňuje závěr Komise v bodě 61 odůvodnění napadeného rozhodnutí, který vychází z toho, že přístavy a ostatní subjekty, které jsou příjemci, vykonávají alespoň zčásti hospodářské činnosti, jak jsou uvedeny v bodě 45 odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to bez ohledu na umístění takových činností.
- 70 V každém případě je třeba uvést, že se Komise v napadeném rozhodnutí neodklonila od svého „tradičního“ přístupu, podle něhož jsou výstavba, údržba, náhrada či modernizace infrastruktury pro přístup do přístavů obvykle považovány za obecná opatření, která nemají hospodářskou povahu, v případě, že je infrastruktura k dispozici všem uživatelům k využití nediskriminačním způsobem a bez protihodnoty. Jak totiž Komise připomněla v bodě 53 odůvodnění napadeného rozhodnutí, tento případ se týká situace, kdy je přístup k infrastruktuře bezplatný, bez peněžitého protiplnění, což není tento případ. Proto analýza Komise uvedená v tomtéž bodě odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle které pokud určité zvláštnosti případu nevedou k opačnému závěru, přístupové infrastruktury umístěné mimo přístav jsou přínosem pro námořní společenství jako celek, zatímco veřejné financování přístupových infrastruktur nacházejících se v přístavu má být v zásadě přínosem zvláště pro provoz samotného přístavu, nevybočuje z tohoto přístupu, a není tedy stížena nesprávným právním posouzením.

- 71 Zadruhé žalobkyně vytýká Komisi, že se odklonila od odůvodnění uvedeného v rozhodnutí o zahájení a od dřívějších věcí, v nichž měla za to, že výstavba, údržba, náhrada či modernizace infrastruktury, která byla k dispozici uživatelům k využití bezplatně a nediskriminačním způsobem, nejsou hospodářskými činnostmi. Žalobkyně se proto domnívá, že Komise měla z hospodářských činností přístavů vyloučit některé specifické úpravy.
- 72 V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že rozhodovací praxe Komise v jiných případech nemůže mít vliv na platnost napadeného rozhodnutí, kterou lze posoudit pouze s ohledem na objektivní ustanovení Smlouvy o FEU (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. července 2014, Německo v. Komise, T-295/12, nezveřejněný, EU:T:2014:675, bod 181, a ze dne 9. června 2016, Magic Mountain Kletterhallen a další v. Komise, T-162/13, nezveřejněný, EU:T:2016:341, bod 59).
- 73 Dále je třeba uvést, že v bodě 21 rozhodnutí o zahájení měla Komise za to, s ohledem na okolnosti projednávaného případu, že některé činnosti zajišťované přístavy (veřejné investice do námořních přístupových tras – vlnolamy, plavební komory, plavební dráhy, bagrování – do zařízení pro pozemní dopravu v přístavní oblasti a do jiných námořních infrastruktur přinášející prospěch pro námořní společenství jako celek) nejsou hospodářskými činnostmi, když v tomto ohledu odkázala na bod 35 svého rozhodnutí ze dne 20. října 2004 o státní podpoře č. N 520/2003 Belgie – Finanční podpora prací na infrastruktuře vlámských přístavů (Úř. věst. 2005, C 176, s. 11).
- 74 V bodě 53 odůvodnění napadeného rozhodnutí však Komise vysvětlila v odpovědi na připomínky velkého námořního přístavu Le Havre (Francie), který odkazoval na rozhodnutí uvedené v bodě 72 výše, že se její praxe od roku 2004 vyvíjela souběžně s judikaturou Soudního dvora. Komise rovněž odkázala na své rozhodnutí ze dne 30. dubna 2015 o státní podpoře SA.39608 – Rozšíření přístavu Wismar (Úř. věst. 2015, C 203, s. 1), a na dva body své analýzy přístavních infrastruktur na internetových stránkách generálního ředitelství (GR) pro hospodářskou soutěž.
- 75 Je přitom třeba připomenout, že cílem zahájení formálního vyšetřovacího řízení je právě umožnit Komisi získat veškerá stanoviska nezbytná k tomu, aby mohla přijmout konečné rozhodnutí o kvalifikaci opatření jako státní podpory (viz rozsudek ze dne 23. října 2002, Diputación Foral de Guipúzcoa a další v. Komise, T-269/99, T-271/99 a T-272/99, EU:T:2002:258, bod 47 a citovaná judikatura). Proto mají posouzení formulovaná Komisí v rámci takového rozhodnutí nutně předběžnou povahu s cílem určit, zda má opatření charakter podpory, a uvést důvody, které vyvolávají pochybnosti o jeho slučitelnosti s vnitřním trhem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. května 2015, Diputación Foral de Bizkaia v. Komise, T-397/12, nezveřejněný, EU:T:2015:291, bod 58). Z toho vyplývá, že se konečné rozhodnutí může do jisté míry lišit od rozhodnutí o zahájení vyšetřování, aniž by tyto rozdíly způsobovaly vadnost konečného rozhodnutí (rozsudky ze dne 4. března 2009, Itálie v. Komise, T-424/05, nezveřejněný, EU:T:2009:49, bod 69, a ze dne 19. května 2015, Diputación Foral de Bizkaia v. Komise, T-397/12, nezveřejněný, EU:T:2015:291, bod 59).
- 76 Pouze v případě, kdy Komise po přijetí rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení zjistí, že toto rozhodnutí je založeno buď na neúplných skutkových zjištěních, nebo na nesprávné právní kvalifikaci těchto zjištění, musí mít možnost, či dokonce povinnost upravit své stanovisko tím, že přijme rozhodnutí o opravě nebo nové rozhodnutí o zahájení, aby dotčenému členskému státu a ostatním zúčastněným stranám umožnila předložit smysluplné připomínky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. září 2011, Regione autonoma della Sardegna a další v. Komise, T-394/08, T-408/08, T-453/08 a T-454/08, EU:T:2011:493, body 71 a 72).
- 77 Komise je totiž povinna opravit rozhodnutí o zahájení nebo jej rozšířit, aby dotčenému členskému státu a ostatním zúčastněným stranám umožnila předložit smysluplné připomínky pouze tehdy, když Komise změnila své uvažování v návaznosti na rozhodnutí o zahájení vyšetřování skutkových zjištění nebo právní kvalifikace těchto skutkových zjištění, která se jeví jako rozhodující při jejím posouzení, pokud jde o existenci podpory nebo její slučitelnost s vnitřním trhem.

- 78 Tak tomu však není v projednávané věci, pokud jde o posouzení formulovaná Komisí v bodě 53 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ačkoliv tato posouzení svědčí o určitém vývoji praxe Komise při řešení problematiky, zda je přístup k přístavní infrastruktuře obecně hospodářské nebo nehospodářské povahy, nejedná se o rozhodující prvek při posouzení Komise, pokud jde o existenci podpory, ani pokud jde o kvalifikaci přístavů jako „podniků“ v projednávané věci, jelikož je nesporné, že přístavy vykonávají hospodářské činnosti, které jsou uvedeny zejména v bodě 45 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 79 Kromě toho se tato posouzení zásadně neliší od přístupu sledovaného Komisí zejména v bodě 21 rozhodnutí o zahájení. Jak totiž vysvětlila Komise ve svých písemnostech, rozlišovacím kritériem, které použila k odlišení hospodářských činností od nehospodářských činností, jak vyplývá z bodů 53 a 56 odůvodnění napadeného rozhodnutí, je to, zda je infrastruktura k dispozici všem uživatelům k využití bez diskriminace a bez protihodnoty, jako obecné opatření zajišťované státem v rámci jeho odpovědnosti v oblasti rozvoje námořní dopravy. Pouze pro zjednodušení Komise upřesnila, že kritérium umístění podle toho, zda se infrastruktura nachází uvnitř, nebo vně přístavu, v zásadě umožňovalo, s výjimkou zvláštních případů, určit hospodářskou či nehospodářskou povahu této infrastruktury.
- 80 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že jelikož Komise neanalyzovala dostatečně podrobně povahu každé činnosti prováděné francouzskými přístavy, nemohla určit vedlejší nebo hlavní povahu jejich hospodářských činností, což je podmínka použitelnosti pravidel týkajících se státních podpor v případě infrastruktury, která je předmětem smíšeného využití, jako je tomu v projednávaném případě.
- 81 V tomto ohledu je třeba připomenout, že okolnost, že subjekt při výkonu části svých činností disponuje výsadami veřejné moci, nebrání sama o sobě tomu, aby byl kvalifikován jako podnik ve smyslu ustanovení Smlouvy týkajících se pravidel hospodářské soutěže, pokud jde o zbývající část jeho hospodářských činností (rozsudky ze dne 24. října 2002, *Aéroports de Paris v. Komise*, C-82/01 P, EU:C:2002:617, bod 74, a ze dne 1. července 2008, *MOTOE*, C-49/07, EU:C:2008:376, bod 25).
- 82 Podle judikatury sice platí, že v rozsahu, v němž veřejnoprávní subjekt vykonává hospodářskou činnost, kterou lze oddělit od výkonu jeho výsad veřejné moci, jedná tento subjekt v případě této činnosti jakožto podnik, zatímco v případě, že je uvedená hospodářská činnost od výkonu výsad veřejné moci neoddelitelná, zůstávají veškeré činnosti vykonávané uvedeným subjektem činnostmi, které souvisejí s výkonem těchto výsad veřejné moci (rozsudky ze dne 12. července 2012, *Compass-Datenbank*, C-138/11, EU:C:2012:449, bod 38, a ze dne 12. září 2013, *Německo v. Komise*, T-347/09, nezveřejněný, EU:T:2013:418, bod 29; viz v tomto smyslu rovněž rozsudek ze dne 26. března 2009, *SELEX Sistemi Integrati v. Komise*, C-113/07 P, EU:C:2009:191, body 71 až 80).
- 83 Nicméně neexistuje žádná meze, při jejímž nedosažení je třeba mít za to, že veškeré činnosti jednotky jsou nehospodářské činnosti v případě, že jsou hospodářské činnosti menšinové. Podle judikatury totiž platí, že pokud lze hospodářskou činnost dotyčného subjektu oddělit od výkonu jeho výsad veřejné moci, uvedený subjekt musí být kvalifikován jako podnik pro tuto část svých činností (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. června 2017, *Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania*, C-74/16, EU:C:2017:496, body 44 až 63).
- 84 V projednávaném případě přitom žalobkyně nepředložila žádný důkaz za účelem prokázání, že hospodářské činnosti, které tyto přístavy vykonávaly, jak byly uvedeny Komisí v bodě 45 odůvodnění napadeného rozhodnutí, a sice zejména poskytování přístupu k přístavní infrastruktuře za odměnu, jsou neoddelitelné od výkonu výsad veřejné moci přístavů, jako je kontrola a bezpečnost námořní dopravy nebo kontrola znečištění. Jak tvrdila Komise při jednání, pouhá skutečnost, že může existovat hospodářská souvislost mezi těmito činnostmi v rozsahu, v němž hospodářské činnosti přístavů umožňují zcela nebo částečně financovat jejich nehospodářské činnosti, není dostatečná k určení neoddelitelné povahy těchto činností ve smyslu judikatury.

- 85 V rozsahu, v němž se žalobkyně dovolává sdělení Komise týkajícího se rámce pro státní podporu výzkumu, vývoje a inovací (Úř. věst. 2014, C 198, s. 1), které stanoví prahovou hodnotu ve výši 80 % u činností výzkumných infrastruktur, při jejímž překročení se tyto činnosti jako celek považují za nehospodářské, stačí konstatovat stejně jako Komise, že se v projednávané věci v žádném případě nejedná o podporu výzkumu, vývoje nebo inovací, takže toto sdělení se nepoužije.
- 86 Pokud jde dále o bod 207 sdělení Komise o pojmu státní podpora uvedeném v čl. 107 odst. 1 SFEU (Úř. věst. 2016, C 262, s. 1), tento bod stanoví, že „[p]okud infrastruktura v případě smíšeného využití slouží téměř výhradně činnosti nehospodářské, má Komise za to, že financování této infrastruktury může stát mimo oblast působnosti pravidel státní podpory v celé jeho úplnosti, pakliže je hospodářské využití infrastruktury pouze vedlejší, tj. pokud se jedná o činnost, která je přímo spojena s provozem infrastruktury a je pro něj nezbytná, nebo o činnost, která je neoddělitelně spojena s hlavním nehospodářským využitím infrastruktury“. Jak tvrdí Komise, tento bod se tedy týká financování infrastruktury, která slouží téměř výhradně nehospodářské činnosti. Naproti tomu v projednávaném případě je dotčenou podporou osvobození od daně bez přímé vazby na financování infrastruktury a bez ohledu na činnosti – hospodářské či nikoli, u kterých je tato infrastruktura využívána.
- 87 V každém případě nic nenasvědčuje tomu, že by hospodářské činnosti francouzských přístavů byly pouze vedlejší k jejich nehospodářským činnostem. Naopak z poznámky pod čarou č. 39 napadeného rozhodnutí vyplývá, že podíl přístavních poplatků a státních příjmů, tj. podstatné části příjmů z hospodářské činnosti přístavů, představoval u velkého námořního přístavu Bordeaux 55 % provozních výdajů. Komise kromě toho na jednání potvrdila, že tyto údaje byly reprezentativní pro celé odvětví.
- 88 Druhý žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout.

K třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu v podstatě z nesprávného posouzení skutkového stavu a z nedostatečného odůvodnění, co se týče podmínek týkajících se narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu mezi členskými státy

- 89 Žalobkyně primárně tvrdí, že napadené rozhodnutí je postiženo řadou vad spočívajících v nesprávném „právním“ posouzení, pokud jde o posouzení podmínek týkajících se narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu mezi členskými státy. Podpůrně, v případě, že by Tribunál dospěl k závěru, že se Komise nedopustila nesprávného právního posouzení, žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí je stiženo vadou spočívající v nedostatku odůvodnění.
- 90 Komise tyto argumenty zpochybňuje.
- 91 Úvodem je třeba připomenout, že podle judikatury, pokud jde o podmínky týkající se narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu, není za účelem kvalifikace vnitrostátního opatření jako státní podpory třeba prokazovat skutečný dopad dotčené podpory na obchod mezi členskými státy a skutečné narušení hospodářské soutěže, ale stačí pouze zkoumat, zda tato podpora může tento obchod ovlivnit a narušit hospodářskou soutěž (viz rozsudek ze dne 14. ledna 2015, Eventech, C-518/13, EU:C:2015:9, bod 65 a citovaná judikatura).
- 92 Pokud podpora poskytnutá členským státem posiluje zejména postavení určitých podniků oproti jiným konkurenčním podnikům v rámci obchodu mezi členskými státy, je třeba mít za to, že tento obchod je podporou ovlivněn (viz rozsudek ze dne 14. ledna 2015, Eventech, C-518/13, EU:C:2015:9, bod 66 a citovaná judikatura).

- 93 V tomto ohledu není nezbytné, aby se podniky-příjemci samy o sobě podílely na obchodu mezi členskými státy. Pokud totiž členský stát podnikům poskytne podporu, může zůstat vnitrostátní činnost zachována nebo může vzrůst s tím důsledkem, že se sníží vyhlídky podniků usazených v jiných členských státech na proniknutí na trh tohoto členského státu (viz rozsudek ze dne 14. ledna 2015, Eventech, C-518/13, EU:C:2015:9, bod 67 a citovaná judikatura).
- 94 Mimoto podle judikatury neexistuje práh nebo procentní podíl, při jejichž nedosažení lze mít za to, že obchod mezi členskými státy není ovlivněn. Poměrně malá výše podpory nebo poměrně malá velikost podniku, který je příjemcem podpory, totiž *a priori* nevylučují možnost, že bude ovlivněn obchod mezi členskými státy (viz rozsudek ze dne 14. ledna 2015, Eventech, C-518/13, EU:C:2015:9, bod 68 a citovaná judikatura).
- 95 Pokud jde konkrétně o podmínku ovlivnění obchodu mezi členskými státy, z judikatury vyplývá, že pokud jde o poskytnutí podpory členským státem ve formě daňových úlev určitým osobám povinným k dani, je třeba mít za to, že taková podpora může ovlivnit daný obchod, a v důsledku toho za to, že splňuje uvedenou podmínku, jestliže uvedené osoby povinné k dani vykonávají hospodářskou činnost, která je předmětem takového obchodu, nebo jestliže nelze vyloučit, že jsou v soutěžním vztahu se subjekty usazenými v jiných členských státech (viz rozsudek ze dne 30. dubna 2009, Komise v. Itálie a Wam, C-494/06 P, EU:C:2009:272, bod 51 a citovaná judikatura).
- 96 Ohledně podmínky narušení hospodářské soutěže je třeba připomenout, že podpory, které směřují k osvobození podniku od nákladů, které by obvykle musel vynaložit v rámci svého běžného hospodaření nebo běžných činností, v zásadě narušují podmínky hospodářské soutěže (viz rozsudek ze dne 30. dubna 2009, Komise v. Itálie a Wam, C-494/06 P, EU:C:2009:272, bod 54 a citovaná judikatura).
- 97 V projednávaném případě Komise přezkoumala obě tyto podmínky v bodech 79 až 93 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Body 82 a 83 odůvodnění napadeného rozhodnutí stanoví zejména následující:
- „[D]aňové zvýhodnění osvobozuje dotčené přístavy od běžného poplatku, který by obvykle musely vynaložit. Je takové povahy, že je zvýhodňuje ve srovnání s francouzskými přístavy a zahraničními přístavy Evropské unie, kterým nebylo poskytnuto. Může tak ovlivnit obchod uvnitř Společenství a narušit hospodářskou soutěž.
- V odvětví přístavů totiž existuje hospodářská soutěž, která je ještě posílena povahou a charakteristikami dopravy, zejména dopravy námořní a vnitrozemské. I pokud lze mít za to, že přístavy mají zákonný monopol na poskytování přístavních služeb v rámci přístavu, který provozují, soutěží jimi nabízené dopravní služby přinejmenším do určité míry se službami nabízenými jinými přístavy nebo v jiných přístavech, jakož i jinými poskytovateli dopravy jak ve Francii, tak v jiných členských státech.“
- 98 Pokud jde konkrétně o situaci ostrovních a zámořských přístavů, omezila se Komise na konstatování v bodě 84 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „v té míře, v níž exist[ovala] nebo by mohla existovat jiná řešení přepravy zboží do zámořských regionů, [mohlo] toto opatření vést k narušení hospodářské soutěže a mít dopad na obchod mezi členskými státy také pro tyto přístavy, které se nacházejí daleko od metropolitní oblasti nebo od jiných evropských přístavů“. Komise nicméně uvedla v bodě 92 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že nevylučuje, že „v konkrétním případě některých přístavů – zejména těch, které splňují podmínky stanovené její rozhodovací praxí – lze mít za to, že dotčené opatření nemá vliv na obchod“. Avšak vzhledem k tomu, že se jedná o režim podpor týkající se obecného osvobození všech příjemců podpory uvedených v ministerských rozhodnutích z let 1942 a 1943 od korporální daně, Komise měla v bodě 93 odůvodnění napadeného rozhodnutí za to, že toto opatření jako takové mohlo narušit hospodářskou soutěž uvnitř Unie a ovlivnit obchod mezi členskými státy.

- 99 Zprv je třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí podpurně žalobkyně, takové odůvodnění je dostatečné k tomu, aby jí umožnilo porozumět úvahám Komise, a k tomu, aby umožnilo Tribunálu provést přezkum.
- 100 Zadruhé je třeba přezkoumat argumenty žalobkyně, podle kterých je napadené rozhodnutí stíženo nesprávnými posouzeními skutkového stavu, pokud jde o podmínky týkající se narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu mezi členskými státy.
- 101 V tomto ohledu žalobkyně zprv tvrdí, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádný konkrétní důkaz, který by umožňoval podpořit v něm obsaženou argumentaci týkající se účinků dotčeného daňového opatření na obchod mezi členskými státy a na hospodářskou soutěž. Podle judikatury přitom nemůže být účinek opatření nebo režimu podpor na hospodářskou soutěž a na obchod mezi členskými státy čistě hypotetický nebo předpokládaný.
- 102 Přitom, jak uvedla Komise v bodě 87 odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o režim podpory, který se vztahuje na velmi rozdílné přístavy, pokud jde o velikost, zeměpisnou polohu, typ (vnitrozemský přístav, námořní přístav) nebo činnost, není k prokázání toho, že zkoumané opatření představuje státní podporu, nezbytné u každého jednotlivého přístavu individuálně prokazovat, že toto opatření vede k narušení hospodářské soutěže a k ovlivnění obchodu. V případě režimu podpor se Komise může omezit na prostudování charakteristik dotčeného režimu, aby v odůvodnění rozhodnutí posoudila, zda z důvodu podmínek, které tento režim stanoví, zajišťuje tento režim příjemcům podstatnou výhodu vzhledem k jejich soutěžitelům a může podstatně prospět podnikům, které se účastní obchodu mezi členskými státy. Komise není povinna v rozhodnutí, které se týká takového režimu, provést analýzu podpory poskytnuté v každém jednotlivém případě na základě takového režimu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. června 2011, Comitato „Venezia vuole vivere“ a další v. Komise, C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P, EU:C:2011:368, bod 63, a ze dne 26. listopadu 2015, Navarra de Servicios y Tecnologías v. Komise, T-487/13, nezveřejněný, EU:T:2015:899, bod 66).
- 103 Kromě toho je třeba poznamenat, že, i když s přihlédnutím k judikatuře citované v bodě 91 výše nebyla Komise povinna prokázat, že dotčená podpora mohla mít skutečný nebo předvídatelný účinek na hospodářskou soutěž a obchod mezi členskými státy, jak tvrdí žalobkyně, z napadeného rozhodnutí vyplývá, že pokud jde o většinu dotčených přístavů, zejména velké francouzské přístavy, jako jsou Le Havre, Rouen nebo Marseille, je nesporné, že si tyto přístavy konkurují s jinými přístavy v Unii, takže opatření má skutečný účinek na hospodářskou soutěž a obchod mezi členskými státy (viz bod 88 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Rovněž pokud jde o malé přístavy, zejména ty, které se nacházejí v blízkosti pohraničních oblastí, mohla mít Komise za to, aniž se dopustila nesprávného posouzení skutkového stavu, že tyto přístavy byly rovněž vystaveny účinné přeshraniční hospodářské soutěži (viz bod 91 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Je přitom třeba konstatovat, že takový obecný přezkum narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu mezi členskými státy u některých kategorií přístavů je dostatečný s ohledem na povinnosti, které má Komise, pokud jde o přezkum režimu podpor (bod 102 výše).
- 104 Zadruhé, žalobkyně se nesprávně domnívá, že byla Komise povinna prokázat, že dotčené daňové opatření, jehož příjemci byli developeri či vlastníci přístavní infrastruktury, poskytovalo hospodářskou výhodu rovněž provozovatelům a koncovým uživatelům těchto infrastruktur.
- 105 V napadeném rozhodnutí jsou totiž příjemci dotčené podpory jasně označeni jako „samostatné přístavy (které se zčásti staly velkými námořními přístavy), námořní obchodní komory, obchodní a průmyslové komory, které spravují přístavní zařízení, obce, které jsou koncesionáři veřejných zařízení ve vlastnictví státu v námořních přístavech, a rovněž podniky, které je nahradily jako provozovatelé těchto zařízení“ (článek 1 napadeného rozhodnutí). Komise tedy právem přezkoumala, zda jsou podmínky týkající se existence podpory, zejména pokud jde o narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu mezi členskými státy, splněny u těchto příjemců, a nikoli u jiných kategorií hospodářských subjektů, jako jsou například provozovatelé nebo koncoví uživatelé přístavní infrastruktury. V každém případě

v rozsahu, v němž žalobkyně zastupuje francouzské přístavy a obchodní a průmyslové komory pověřené jejich provozem, je obtížné si představit, jak by mohl případný nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o případnou nepřímou podporu ve prospěch jiných kategorií hospodářských subjektů, ovlivnit platnost uvedeného rozhodnutí, pokud jde o její členy.

- 106 Zatřetí žalobkyně uvádí, že i za předpokladu, že by dotčené daňové opatření mohlo mít vliv na úroveň cen, které francouzské přístavy účtují, nemohlo by ovlivnit obchod mezi členskými státy a narušit hospodářskou soutěž, neboť cena není určujícím prvkem pro atraktivitu přístavů, která je spjata s mnoha dalšími faktory, jako je rozsah a kvalita jejich spojení s vnitrozemím, jejich zeměpisná poloha nebo výhody, které mohou přinést globálnějšímu logistickému systému.
- 107 V tomto ohledu stačí konstatovat, stejně jako Komise v bodě 85 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že je nesporné, že úroveň účtovaných cen je jedním z důkazů konkurenceschopnosti přístavů. Skutečnost, že jiné důkazy mohou mít větší či menší vliv na atraktivitu přístavu, tedy nemůže zpochybnit závěr Komise v tomto ohledu. Kromě toho je třeba připomenout, že podle judikatury neexistuje práh nebo procentní podíl, při jejichž nedosažení lze mít za to, že obchod mezi členskými státy není ovlivněn (bod 94 výše). Statistické údaje poskytnuté žalobkyní týkající se podílů francouzských přístavů na trhu ve srovnání s jinými přístavy v Unii tudíž nemohou zpochybnit závěry Komise v tomto ohledu.
- 108 Začtvrté podle žalobkyně v každém případě nejsou splněny podmínky týkající se ovlivnění obchodu mezi členskými státy a narušení hospodářské soutěže, pokud jde o ostrovní a zámořské přístavy. Pokud jde o ostrovní přístavy, tvrdí, že Komise měla vzít v úvahu zvláštní situaci těchto přístavů, v souladu se svým sdělením o pojmu státní podpory uvedeném v čl. 107 odst. 1 SFEU, a to s ohledem na jejich hlavní účel spočívající zejména v zachování kontinuity mezi metropolitní oblastí a ostrovem. Pokud jde o zámořské přístavy, uplatňuje jednak zeměpisnou odlehlost zámořských území ve vztahu k území Unie a jednak skutečnost, že tyto přístavy nehrají významnou roli v dopravním systému Unie, jak vyplývá z možnosti stanovené v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/352 ze dne 15. února 2017, kterým se zřizuje rámec pro poskytování přístavních služeb a stanoví společná pravidla pro finanční transparentnost přístavů (Úř. věst. 2017, L 57, s. 1), vyloučit tyto přístavy z jeho působnosti. Kromě toho má žalobkyně za to, že se Komise v bodě 84 odůvodnění napadeného rozhodnutí nesprávně domnívala, že dotčené daňové opatření motivovalo určité podniky k tomu, aby upřednostňovaly vodní dopravu před leteckou dopravou při přepravě zboží do zámořských regionů, a vedlo tak k narušení hospodářské soutěže a k ovlivnění obchodu mezi členskými státy, pokud jde o zámořské přístavy.
- 109 V tomto ohledu je třeba připomenout, že rozhodnutí Komise se nevztahuje na jednotlivé podpory, které se týkají konkrétní situace ostrovních nebo zámořských přístavů, ale na režim podpor, jehož příjemci jsou určeni na základě ministerských rozhodnutí z let 1942 a 1943 jako „samostatné přístavy (které se zčásti staly velkými námořními přístavy), námořní obchodní komory, obchodní a průmyslové komory, které spravují přístavní zařízení, obce, které jsou koncesionáři veřejných zařízení ve vlastnictví státu v námořních přístavech, a rovněž podniky, které je nahradily jako provozovatelé těchto zařízení“ (viz článek 1 napadeného rozhodnutí).
- 110 V tomto ohledu jsou přitom s ohledem na požadavky stanovené judikaturou (viz body 91 až 96 a 102 výše) úvahy uvedené v bodech 82 až 93 odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečné k prokázání, že jsou splněny podmínky týkající se narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu.
- 111 I za předpokladu, že by při přezkumu individuální situace některých ostrovních nebo zámořských přístavů mohlo být zjištěno, že tyto podmínky nejsou ve vztahu k nim splněny, pokud jde o existující režim podpor, jako v projednávaném případě, musí být tento přezkum proveden členským státem ve stadiu navrácení podpor nebo v pozdějším stadiu, v souladu se zásadou loajální spolupráce mezi

Komisi a dotyčným členským státem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. června 2011, Comitato „Venezia vuole vivere“ a další v. Komise, C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P, EU:C:2011:368, body 63 a 125).

- 112 Z toho důvodu musí být argumenty žalobkyně týkající se individuální situace ostrovních a zámořských přístavů odmítnuty jako neúčinné, aniž by bylo nutné rozhodnout o opodstatněnosti analýzy obsažené v bodě 84 poslední větě odůvodnění napadeného rozhodnutí, jelikož taková analýza je nadbytečná.
- 113 S přihlédnutím k těmto úvahám je třeba dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno právně dostačujícím způsobem a není stíženo žádným nesprávným posouzením skutkového stavu, pokud jde o podmínky týkající se narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu mezi členskými státy.
- 114 Třetí žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného právního posouzení při vedení řízení o kontrole existujících podpor a z porušení čl. 108 odst. 2 SFEU, ve spojení se zásadou proporcionality

- 115 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila ustanovení čl. 108 odst. 1 a 3 SFEU, ve spojení se zásadou proporcionality.
- 116 V tomto ohledu se žalobkyně především domnívá, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení při vedení řízení o kontrole dotčeného režimu podpory. Konkrétně podle žalobkyně tím, že měla Komise za to, že přísluší francouzským orgánům, aby prokázaly soulad dotčeného daňového opatření s vnitřním trhem, jednala tak, jako by jí byla předložena žádost o schválení nové státní podpory, ačkoli se zde jednalo o existující státní podporu, u které nese důkazní břemeno prokázání existence nesouladu Komise podle čl. 108 odst. 1 a 2 SFEU.
- 117 Žalobkyně dále tvrdí, že v rámci řízení o vhodných opatřeních podle článku 22 nařízení č. 2015/1589 nemůže Komise požadovat zrušení existujícího režimu podpor, pokud pouhá změna některých jeho prvků postačuje k odstranění zjištěného nesouladu. V souladu se zásadou proporcionality by tedy mělo zrušení režimu podpor připadat v úvahu pouze tehdy, pokud je zcela vyloučeno, že by bylo možné tento režim změnit tak, aby byl v souladu s pravidly Smlouvy. Podle žalobkyně měla Komise přezkoumat, zda by po provedení určitých změn mohl dotčený režim osvobození od daně splňovat podmínky týkající se financování služeb obecného hospodářského zájmu (SOHZ), a mohl být tudíž považován za slučitelný s vnitřním trhem v souladu s čl. 106 odst. 2 SFEU.
- 118 Žalobkyně kromě toho tvrdí, že Komise zkreslila smysl článku 93 SFEU tím, že měla za to, že schválené podpory na jeho základě by měly být spojeny s určitými náklady a měla být stanovena jejich maximální výše, a tím, že omezila věcnou působnost tohoto ustanovení na investiční podpory za vyloučení podpor provozních. Na podporu tohoto argumentu se odvolává na rozhodnutí Komise SA.37402 ze dne 18. prosince 2014 týkající se podpory vyplacené přístavu v Budapešti (Maďarsko) (Úř. věst. 2014, C 141, s. 1), jakož i na sdělení Komise C (2004) 43 – Pokyny Společenství pro státní podpory v odvětví námořní dopravy (Úř. věst. 2004, C 13, s. 3).
- 119 Ze stejných důvodů se žalobkyně domnívá, že Komise nesprávně odmítla použití čl. 107 odst. 3 písm. a) a b) SFEU a článku 349 SFEU, pouze z toho důvodu, že daňové opatření není zaměřeno na uskutečnění projektu evropského zájmu, ani na zámořské přístavy.
- 120 Konečně, žalobkyně tvrdí, že porušení čl. 108 odst. 1 a 2 SFEU, ve spojení se zásadou proporcionality, je o to zjevnější, že napadené rozhodnutí bylo přijato po vstupu v platnost dvou nařízeních týkajících se přístavů, a sice nařízení 2017/352 a nařízení Komise 2017/1084 ze dne 14. června 2017, kterým se mění nařízení (EU) č. 651/2014, pokud jde o podporu na přístavní a letištní infrastrukturu, prahové

hodnoty oznamovací povinnosti pro podporu na kulturu a zachování kulturního dědictví a pro podporu na sportovní a multifunkční rekreační infrastrukturu a režimy regionální provozní podpory pro nejvzdálenější regiony, a mění se nařízení (EU) č. 702/2014, pokud jde o výpočet způsobilých nákladů (Úř. věst. 2017, L 156, s. 1), přestože posledně uvedené nařízení stanovilo rozšíření obecného nařízení o blokových výjimkách pro přístavní infrastruktury, jakož i možnost poskytnutí provozních podpor v nejvzdálenějších regionech.

- 121 Komise tyto argumenty zpochybňuje.
- 122 Zprv je třeba připomenout, že čl. 108 odst. 1 SFEU stanoví, že „Komise ve spolupráci s členskými státy zkoumá průběžně režimy podpor existující v těchto státech“ a že „[n]avrhuje jim vhodná opatření, která vyžaduje postupný rozvoj nebo fungování vnitřního trhu“. Článek 108 odst. 2 SFEU dále stanoví, že „[z]jistí-li Komise poté, co vyzvala zúčastněné strany k podání připomínek, že podpora poskytovaná některým státem nebo ze státních prostředků není slučitelná s vnitřním trhem podle článku 107 nebo že je zneužívána, rozhodne, že dotýčný stát ve lhůtě stanovené Komisí takovou podporu zruší nebo upraví“.
- 123 Nařízení č. 2015/1589 obsahuje v kapitole VI postup týkající se existujících režimů podpor. Článek 21 nařízení č. 2015/1589 nejprve upravuje mechanismus spolupráce mezi Komisí a dotýčným členským státem, stanovený čl. 108 odst. 1 SFEU. Článek 22 nařízení č. 2015/1589 dále uvádí druhy vhodných opatření, které může Komise navrhnout členskému státu v případech, kdy má za to, že existující režim podpory není nebo již není slučitelný s vnitřním trhem. Tato opatření zahrnují zejména podstatnou změnu režimu podpory nebo zrušení dotýčného režimu podpory. Konečně, článek 23 nařízení č. 2015/1589 vysvětluje právní následky návrhu vhodných opatření. Tento článek tak stanoví, že pokud členský stát nepřijme navrhovaná opatření a Komise, poté co vzala v úvahu argumenty členského státu, stále považuje tato opatření za nezbytná, zahájí Komise formální vyšetřovací řízení. Kromě toho je uvedeno, že články týkající se formálního vyšetřovacího řízení a druhů rozhodnutí, která mohou být přijata Komisí po ukončení tohoto řízení, se použijí přiměřeně.
- 124 S přihlédnutím ke znění těchto ustanovení je tudíž třeba mít za to, že Komise neobrátila důkazní břemeno ani neporušila postup, který je nutno dodržet v rámci přezkumu existujícího režimu podpory.
- 125 V projednávané věci je totiž třeba připomenout, že Komise nejprve provedla přezkum režimu podpory ve spolupráci s francouzskými orgány a dále poté, co navrhla vhodná opatření, která byla těmito orgány odmítnuta, rozhodla o zahájení formálního vyšetřovacího řízení v souladu s čl. 23 odst. 2 nařízení č. 2015/1589 a čl. 108 odst. 2 SFEU (viz body 2 až 7 výše).
- 126 Ustanovení citovaná v bodě 122 výše přitom sice stanoví mechanismus spolupráce mezi členským státem a Komisí ve stadiu fáze získávání informací a návrhu vhodných opatření, výslovně však tato ustanovení stanoví, že pokud Komise rozhodne o zahájení formálního vyšetřovacího řízení, použijí se ustanovení o průběhu tohoto řízení, která se obvykle použijí na nové podpory, přiměřeně i v rámci řízení týkajícího se existujícího režimu podpor.
- 127 Proto, jak tvrdí Komise, neexistuje žádný důvod, aby ve stadiu formálního vyšetřovacího řízení byl rozlišován postup použitelný na nové podpory a na existující podpory.
- 128 *A fortiori* neexistuje ani žádný důvod, proč by mělo být důkazní břemeno obráceno, pokud jde o přezkum slučitelnosti existujícího režimu podpor s vnitřním trhem. Jak tvrdí Komise, dotčený členský stát a zúčastněné strany mají v průběhu formálního vyšetřovacího řízení možnost napadnout předběžné úvahy Komise v tomto ohledu. Členský stát a v menší míře i zúčastněné strany jsou obecně nejpovolanější k tomu, aby prokázaly existenci cíle obecného zájmu sledovaného při přijetí dotčeného opatření, který by umožnil prohlásit toto opatření za zcela nebo částečně slučitelné.

- 129 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že Komise posoudila jednotlivé důvody slučitelnosti uplatněné v průběhu formálního vyšetřovacího řízení v napadeném rozhodnutí a vysvětlila důvody, proč žádný z nich neumožňoval prohlásit dotčené opatření, a to ani částečně, za slučitelné s vnitřním trhem.
- 130 Zprv, pokud jde o článek 93 SFEU, tento článek stanoví, že „[s]e Smlouvami jsou slučitelné podpory, které odpovídají potřebě koordinovat dopravu nebo které představují náhradu za určitá plnění související s pojmem veřejné služby“.
- 131 V tomto ohledu měla Komise v bodě 97 odůvodnění napadeného rozhodnutí za to, že přístavy sice hrají důležitou roli při rozvoji multimodální dopravy, avšak ne všechny investice do přístavů spadají do působnosti článku 93 SFEU, který je omezen na podpory odpovídající potřebě koordinovat dopravu. Osvobození od korporační daně ostatně podle Komise nepředstavuje investiční podporu, nýbrž podporu provozní, která není zaměřena na investice. Toto opatření není zaměřeno ani na náhradu za určitá plnění související s pojmem veřejné služby, jak bylo uvedeno. Kromě toho není zvýhodnění vyplývající z prostého osvobození od daně omezeno na částku nezbytnou k zajištění koordinace dopravy, ani na náhradu za určitá plnění související s pojmem veřejné služby, a proto nezaručuje dodržování zásady proporcionality. Nemá ani jednoznačně identifikovaný motivační účinek, zejména z toho důvodu, že osvobození od daně představuje větší výhodu pro nejziskovější přístavy, které tedy mají nejvíce zdrojů a nejmenší potřebu motivace. Proto se podle Komise článek 93 SFEU nepoužije.
- 132 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tyto úvahy nejsou stíženy žádnou vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení. Žalobkyně totiž zejména nevysvětluje, v čem je osvobození přístavů od korporační daně bytostně spjato s koordinací dopravy a proč je pro koordinaci dopravy nezbytné.
- 133 Je třeba přitom připomenout, že podle judikatury může Komise prohlásit podporu za slučitelnou jen tehdy, když může konstatovat, že tato podpora přispívá k uskutečňování některého z cílů, které jsou uvedeny v právním základě uplatňovaném na podporu slučitelnosti a kterých by podnik, jenž je příjemcem podpory, nemohl za obvyklých tržních podmínek dosáhnout vlastními prostředky. Jinými slovy, aby se na podporu mohly vztahovat výjimky podle Smlouvy, musí nejen splňovat jeden z cílů uvedených ve Smlouvě, ale musí být také pro dosažení těchto cílů nezbytná (viz *per analogiam* rozsudek ze dne 13. prosince 2017, Řecko v. Komise, T-314/15, nezveřejněný, EU:T:2017:903, bod 180 a citovaná judikatura).
- 134 Kromě toho, i když je skutečností, že ani článek 93 SFEU, ani čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU nerozlišují provozní podpory od investičních podpor, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že provozní podpory, které mají zachovat stávající stav nebo osvobodit podnik od nákladů, které by podnik musel obvykle nést v rámci svého běžného řízení nebo svých obvyklých činností, v zásadě nemohou být považovány za slučitelné s vnitřním trhem.
- 135 Podpory, které se omezují na snížení běžných a obvyklých provozních nákladů, které by obvykle musely podniky vynaložit v rámci běžné činnosti, totiž nelze považovat za podpory, které sledují cíl veřejného zájmu ve smyslu článku 93 SFEU či ve smyslu čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU. Pokud takové podpory tyto podniky zvýhodňují ve srovnání s jejich soutěžiteli a není to odůvodněno provedením cíle veřejného zájmu, nelze je prohlásit za slučitelné s vnitřním trhem (rozsudek ze dne 12. července 2018, Rakousko v. Komise, T-356/15, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2018:439, bod 581; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 8. června 1995, Siemens v. Komise, T-459/93, EU:T:1995:100, bod 76).
- 136 Žalobkyně se kromě toho neúspěšně odvolává na rozhodnutí Komise ve věci SA.37402 ze dne 18. prosince 2014 týkající se podpory vyplacené přístavu v Budapešti (Maďarsko) s cílem prokázat slučitelnost dotčeného režimu podpor s vnitřním trhem. Jak uvádí Komise, její rozhodovací praxe

jednak nemůže mít vliv na platnost napadeného rozhodnutí (viz bod 72 výše). V každém případě stačí konstatovat, že podpora dotčená v uvedené věci byla investiční podporou na podporu investic do přístavní infrastruktury s jasně stanoveným cílem na rozdíl od opatření dotčeného v projednávané věci.

- 137 Pokud jde o sdělení Komise týkající se podpory v námořní dopravě, jak naznačuje jeho název, týká se pouze podpor ve prospěch námořní dopravy, nikoli podpor ve prospěch přístavů či přístavní infrastruktury. Kromě toho daňová opatření uvedená v tomto sdělení nezahrnují všeobecné osvobození od korporační daně, jako je tomu v projednávaném případě, ale nahrazení určitého druhu zdanění jiným druhem zdanění na základě tonáže, s cílem zabránit přemísťování. Žalobkyně tedy nemůže z tohoto sdělení vyvozovat obecnou zásadu, podle které jsou podpory ve formě snížení daně slučitelné s vnitřním trhem. Toto sdělení nanejvýše prokazuje, že některé provozní podpory ve formě daňových úlev mohou být ve výjimečných případech prohlášeny za slučitelné s vnitřním trhem, což Komise nezpochybňuje (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. července 2018, Rakousko v. Komise, T-356/15, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2018:439, bod 583 a citovaná judikatura).
- 138 Zadruhé, pokud jde o čl. 107 odst. 3 písm. a) a b) SFEU a článek 349 SFEU, Komise přezkoumala použitelnost těchto ustanovení v bodech 98 až 100 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobkyně přitom nevysvětluje, v čem jsou tyto úvahy stíženy vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení skutkového stavu, ale omezuje se na tvrzení, že článek 349 SFEU představuje nepochybně dostatečný právní základ k tomu, aby bylo možno považovat režim osvobození zámořských přístavů od daně za slučitelný se Smlouvou.
- 139 V tomto ohledu je však třeba poznamenat, že jednak dotčená podpora není zaměřena na zámořské přístavy, ale na všechny přístavy a subjekty, které jsou příjemci podpory, jak jsou určeny v článku 1 napadeného rozhodnutí. Kromě toho článek 349 TFUE stanoví, že unijní normotvůrce může přijmout konkrétní opatření zaměřená zejména na vytvoření podmínek pro uplatnění Smlouvy v regionech, které jsou v uvedeném článku uvedeny, s ohledem na to, že jejich strukturální hospodářská a sociální situace je prohlubována určitými faktory, jejichž neměnnost a spolupůsobení vážným způsobem ohrožují jejich rozvoj (rozsudek ze dne 10. září 2009, Banco Comercial dos Açores v. Komise, T-75/03, nezveřejněný, EU:T:2009:322, bod 3). Článek 349 třetí pododstavec SFEU nicméně stanoví, že Rada přijme opatření s ohledem na zvláštní charakter a omezení nejvzdálenějších regionů, aniž by narušila integritu a soudržnost právního řádu Unie, která zahrnuje také vnitřní trh a společné politiky. Přitom je třeba konstatovat, že žalobkyně neuvádí žádné ustanovení sekundárního práva, které by naznačovalo, že Rada rozhodla o povolení podpor ve formě osvobození přístavů nacházejících se v zámořských územích od korporační daně.
- 140 V rozsahu, v němž se žalobkyně dovolává nařízení č. 2017/352, stačí konstatovat, stejně jako Komise v bodě 111 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že cílem ani účinkem tohoto nařízení není ovlivnit jednání Komise na základě článků 107 a 108 SFEU. Naopak toto nařízení, jehož cílem je stanovit rámec pro poskytování přístavních služeb a společná pravidla pro finanční transparentnost přístavů, stanoví, že musí umožnit „spravedlivou a účinnou kontrolu státní podpory“ (bod 6 odůvodnění), že „by nemělo vylučovat, aby příslušné orgány poskytly za jednání směřující k plnění závazků veřejné služby vyrovnávací platbu, pokud je tato platba v souladu s platnými pravidly pro poskytování státní podpory“ (bod 32 odůvodnění), a že „v každém případě by mělo být zajištěno dodržování pravidel pro poskytování státní podpory“ (bod 43 odůvodnění).
- 141 Pokud jde o nařízení 2017/1084, kterého se žalobkyně rovněž dovolává, toto nařízení mění nařízení Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. června 2014, kterým se prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem podle článků 107 a 108 Smlouvy (Úř. věst. 2014, L 187, s. 1), tak, že do něj zejména doplňuje článek 56b a článek 56c, které stanoví možnost osvobození některých podpor na námořní přístavy a vnitrozemské přístavy. Přitom nařízení č. 651/2014, které bylo přijato na základě čl. 108 odst. 4 SFEU a nařízení Rady (ES) č. 994/98 ze dne 7. května 1998 o použití článků 92 a 93 Smlouvy o založení Evropského společenství na určité kategorie horizontální státní podpory (Úř. věst.

1998, L 142, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 312), má za cíl umožnit členským státům za určitých podmínek vynětí určitých kategorií podpor z jejich oznamovací povinnosti. Jak nicméně uvádí Komise, toto nařízení nestanoví jiné případy slučitelnosti než ty, které jsou stanoveny Smlouvou. Proto vzhledem k tomu, že Komise v bodech 95 až 104 odůvodnění napadeného rozhodnutí shledala, že dotčené opatření nemůže být prohlášeno za slučitelné s vnitřním trhem, aniž se dopustila zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu v tomto ohledu (viz výše), nemohla tím spíše toto opatření prohlásit za slučitelné na základě nařízení č. 651/2014. Kromě toho článek 56b a článek 56c nařízení č. 651/2014 stanoví určité podmínky, zejména pokud jde o způsobilé náklady, intenzitu podpory nebo nezbytnost podpory, aniž by žalobkyně prokázala, že tyto podmínky jsou v projednávané věci splněny.

- 142 Proto je třeba zamítnout výtku žalobkyně vycházející z nezohlednění zvláštností řízení o existujících podporách, obrácení důkazního břemene a ze zjevně nesprávných posouzení skutkového stavu, pokud jde o analýzu slučitelnosti dotčeného režimu s vnitřním trhem.
- 143 Zadruhé žalobkyně uplatňuje porušení zásady proporcionality ze strany Komise z důvodu, že Komise v napadeném rozhodnutí uložila úplné zrušení dotčeného režimu namísto toho, aby požadovala jeho úpravu nebo jej prohlásila za podmíněně slučitelný.
- 144 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury zásada proporcionality vyžaduje, aby akty orgánů Unie nepřekročily meze toho, co je vhodné a nezbytné k dosažení sledovaného cíle, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika vhodnými opatřeními, je třeba zvolit nejmeně omezující opatření (viz rozsudek ze dne 17. července 2014, *Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband v. Komise*, T-457/09, EU:T:2014:683, bod 346 a citovaná judikatura).
- 145 Vzhledem k tomu, že podle Komise bylo v projednávané věci posuzované opatření zjevně neslučitelné s vnitřním trhem, nebylo možné jej upravit, ani stanovit podmínky, za kterých by se stalo slučitelným s vnitřním trhem. Komise rovněž tvrdí, že jakákoli změna dotčeného režimu podpory s cílem dosáhnout jeho slučitelnosti s vnitřním trhem by byla mimořádně složitá, protože samotnou povahu výhody, osvobození od korporační daně spojené s dosaženým ziskem, lze obtížně sladit s kritérii slučitelnosti, zejména s proporcionality a transparentností opatření s ohledem na dosažení stanoveného cíle.
- 146 V tomto ohledu je třeba jednak poznamenat, že článek 22 nařízení č. 2015/1589 stanoví, že Komise může navrhnout na základě vhodných opatření buď podstatnou změnu režimu podpory, nebo zavedení procesních požadavků, nebo zrušení dotčeného režimu podpory. Možnost zrušení dotčeného režimu podpory je tedy výslovně stanovena již od návrhu vhodných opatření, který předchází fázi formálního vyšetřovacího řízení.
- 147 Kromě toho možnost, že bude Komise vyžadovat úplné zrušení existujícího režimu podpor, pokud dojde v rámci formálního vyšetřovacího řízení k závěru, že je tento režim neslučitelný s vnitřním trhem, není spojena s žádnými dodatečnými požadavky oproti přezkumu nového režimu podpor, s ohledem na souběžnost úpravy těchto dvou řízení od zahájení formálního vyšetřovacího řízení (viz bod 127 výše).
- 148 Jak tvrdí žalobkyně, tato možnost musí být však uplatňována v souladu se zásadou proporcionality, což znamená, že pokud jsou možné změny nebo určité úpravy dotčeného režimu, které umožní, aby se tento režim stal slučitelným s vnitřním trhem, musí Komise alespoň prozkoumat tuto možnost ve spolupráci s dotčným členským státem ve stadiu návrhu vhodných opatření.
- 149 Nicméně je třeba uvést, stejně jako Komise, že se taková změna dotčeného režimu podpor, kterou zdá se Francouzská republika ostatně ani nezvažovala, zdála být v projednávané věci složitá, ne-li nemožná. Pokud jde totiž o opatření, které stanoví bezpodmínečné osvobození určitých obecných kategorií příjemců od korporační daně, a to bez jakékoli souvislosti s jasně určeným cílem obecného zájmu, změna tohoto režimu by znamenala, že by Francouzská republika musela oznámit jiný režim, zásadně

odlišný od existujícího režimu podpor zkoumaného Komisí. Zejména by bylo třeba omezit a podmínit výhodu a její výši na náklady na určité investice, které nejsou pokryté, nebo na náhradu nákladů za případné SOHZ, jejichž povaha a rozsah by musely být definovány podle kategorie přístavu nebo podle každého jednotlivého přístavu na ročním základě s přihlédnutím k finančním zvláštěnostem přibližně 500 francouzských přístavů a potenciálně odlišných pravidel v oblasti slučitelnosti vztahujících se na každý z nich, zejména na zámořské přístavy.

- 150 Proto na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, je třeba konstatovat, že Komise neporušila zásadu proporcionality tím, že nepřezkoumala, zda by v případě určitých změn dotčené podpory tato podpora mohla splňovat podmínky pro financování SOHZ a mohla být považována za slučitelnou s vnitřním trhem.
- 151 Jak tvrdí žalobkyně, v rozhodnutích Komise ze dne 15. prosince 2009 o státní podpoře SA.14175 (ex E 2/2005 a N 642/2009) – Nizozemsko – *Existing and special project aid to housing corporations* (Úř. věst. 2010, C 31, s. 4) a ze dne 30. srpna 2010 o státní podpoře E/2005 – Nizozemsko – *Existing aid to housing corporations: decision amending paragraphs 22-24 of the Commission Decision of 15 December 2009* (Úř. věst. 2010, C 250, s. 1) Komise sice navrhla nizozemským orgánům nikoli zrušit existující režim podpor, ale změnit jej tak, aby byl v souladu s pravidly Unie pro státní podporu.
- 152 Nicméně v rozhodnutích uvedených v bodě 150 výše týkajících se sociálního bydlení v Nizozemsku, Nizozemské království navrhlo závazky, kterými reagovalo na vhodná opatření navržená Komisí, s cílem zajistit, aby byl režim slučitelný s vnitřním trhem. Konečné rozhodnutí Komise tak bylo přijato na základě čl. 19 odst. 1 nařízení č. 659/1999, který stanovil právní následky přijetí vhodných opatření Komise členským státem.
- 153 Naproti tomu vzhledem k tomu, že v projednávané věci členský stát nepřijal vhodná opatření navržená Komisí, ani jak Komise potvrdila na jednání, nenavrhla závazky, které by umožnily reagovat na námitky vznesené v těchto opatřeních, napadené rozhodnutí bylo přijato ve formálním vyšetřovacím řízení podle čl. 23 odst. 2 nařízení č. 2015/1589. Nelze tedy učinit paralelu s rozhodnutími uvedenými v bodě 150 výše.
- 154 S přihlédnutím ke všem těmto úvahám je třeba čtvrtý žalobní důvod zamítnout.

K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady řádné správy

- 155 Na základě tohoto žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí bylo přijato v rozporu s povinností objektivní nestrannosti, která přísluší Komisi na základě zásady řádné správy, jež je zaručena článkem 41 Listiny základních práv Evropské unie. Konkrétně žalobkyně vytýká Komisi její nečinnost ve vztahu k režimům podpor, ze kterých mají prospěch určité přístavy v Unii na základě daňové právní úpravy platné v jiných členských státech, což v důsledku toho způsobuje nová narušení hospodářské soutěže v přímém rozporu s její úlohou strážce řádného fungování vnitřního trhu.
- 156 Komise tyto argumenty zpochybňuje.
- 157 Úvodem je třeba přezkoumat, zda jak tvrdí žalobkyně, případné porušení zásady řádné správy, za předpokladu, že by bylo prokázáno, představuje samostatnou vadu legality, která může sama o sobě vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Komise totiž podotýká, že porušení této zásady může vést ke zrušení napadeného rozhodnutí pouze ve spojení s porušením jiného unijního právního předpisu. Komise v tomto ohledu uvádí bod 43 rozsudku ze dne 6. prosince 2001, *Area Cova a další v. Rada a Komise* (T-196/99, EU:T:2001:281), z něhož vyplývá, že zásada řádné správy není součástí právních pravidel, jejichž předmětem je přiznání práv jednotlivcům, jejichž porušení by bylo možné se dovolávat k založení mimosmluvní odpovědnosti Unie.

- 158 Je však třeba poznamenat, že judikatura, které se Komise dovolává, se týká otázky, zda právo na řádnou správu představuje právní pravidlo, jehož cílem je přiznat práva jednotlivcům, což je otázka, která je relevantní v rámci žaloby na náhradu škody podle článku 268 SFEU, a nikoli v rámci žaloby na neplatnost na základě článku 263 SFEU, jako je tomu v projednávané věci.
- 159 V rámci žalobního důvodu vycházejícího z porušení práva na řádnou správu žalobkyně v podstatě uplatňuje porušení povinnosti řádné péče a nestrannosti.
- 160 Podle judikatury je povinnost řádné péče inherentní zásadě řádné správy. Uplatňuje se obecně na jednání správy Unie v jejích vztazích s veřejností a má za následek, že správa Unie musí jednat s péčí a opatrností a pečlivě a nestranně posoudit všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu [v tomto smyslu zejména viz rozsudky ze dne 16. prosince 2008, Masdar (UK) v. Komise, C-47/07 P, EU:C:2008:726, body 92 a 93, a ze dne 15. ledna 2015, Ziegler a Ziegler Relocation v. Komise, T-539/12 a T-150/13, nezveřejněný, EU:T:2015:15, bod 97].
- 161 Kromě toho podle článku 41 Listiny základních práv má každý právo zejména na to, aby jeho záležitosti byly orgány Unie řešeny nestranně. Tento požadavek nestrannosti zahrnuje jednak subjektivní nestrannost v tom smyslu, že žádný člen dotyčného orgánu, který se věcí zabývá, nesmí být podjatý nebo osobně zaujatý, a jednak objektivní nestrannost v tom smyslu, že orgán musí v tomto ohledu poskytnout dostatečné záruky pro vyloučení veškerých legitimních pochybností (viz rozsudek ze dne 11. července 2013, Ziegler v. Komise, C-439/11 P, EU:C:2013:513, bod 155 a citovaná judikatura).
- 162 Povinnost nestrannosti uložená Komisi nicméně nemůže Komisi ukládat, aby v případě, že posuzuje existující režimy podpor v několika členských státech, vedla tato vyšetřování současně nebo přijímala závazná rozhodnutí ve stejném okamžiku pro všechny členské státy. I když je v projednávané věci skutečností, že z tiskové zprávy Komise ze dne 9. července 2014 o daňových osvobozeních poskytovaných nizozemským veřejným podnikům vyplývá, že „v některých členských státech se na přístavy nevztahuje korporační daň, ale jiný daňový režim, který může být výhodnější“, zatímco „v jiných členských státech přístavy neplatí žádnou korporační daň, neboť jsou ztrátové“, žalobkyně nemůže vyvozovat z těchto obecných úvah, že Komise porušila požadavek nestrannosti tím, že se nejprve zaměřila na belgický, nizozemský a francouzský daňový režim a že přijala záporná konečná rozhodnutí o těchto režimech před tím, než přezkoumala všechny daňové režimy ostatních členských států, které též případně obsahují státní podpory.
- 163 Kromě toho je třeba poznamenat, že podobné argumenty byly přezkoumány a zamítnuty ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 31. května 2018, Groningen Seaports a další v. Komise (T-160/16, nezveřejněný, EU:T:2018:317), týkající se žaloby podané některými nizozemskými přístavy proti rozhodnutí Komise (EU) 2016/634 ze dne 21. ledna 2016 o státní podpoře SA.25338 (2014/C) (ex E 3/2008 a ex CP 115/2004) provedené Nizozemskem – Osvobození od korporační daně přiznané veřejným podnikům (Úř. věst. 2016, L 113, s. 148).
- 164 Tribunál totiž v této věci rozhodl, že případné porušení členským státem jeho povinnosti podle Smlouvy, včetně zákazu uvedeného v čl. 107 odst. 1 SFEU, nemůže být odůvodněno okolností, že jiné členské státy rovněž nesplnily tuto povinnost, a že účinek několika narušení hospodářské soutěže na obchod mezi členskými státy není takový, že by se vzájemně vyrušovala, ale naopak, tato narušení mají kumulativní charakter, což zesiluje jejich škodlivé důsledky pro vnitřní trh (viz rozsudek ze dne 31. května 2018, Groningen Seaports a další v. Komise, T-160/16, nezveřejněný, EU:T:2018:317, bod 97 a citovaná judikatura).
- 165 I kdyby jiné členské státy poskytovaly státní podpory svým námořním přístavům, nic to nemění na tom, že když Komise v napadeném rozhodnutí prohlásila dotčený režim podpor za neslučitelný s vnitřním trhem a nařídila, aby byl zrušen, jejím cílem bylo obnovit rovné podmínky hospodářské

soutěže v odvětví přístavů, a tedy splnit cíle pravidel v oblasti státních podpor (viz *per analogiam* rozsudek ze dne 31. května 2018, Groningen Seaports a další v. Komise, T-160/16, nezveřejněný, EU:T:2018:317, bod 98).

- ¹⁶⁶ Tribunál rovněž připomněl, že dodržování zásady rovného zacházení musí být v souladu s dodržováním zásady legality, což znamená, že nikdo nemůže ve svůj prospěch uplatňovat protiprávnost, k níž došlo ve prospěch jiné osoby (viz rozsudek ze dne 31. května 2018, Groningen Seaports a další v. Komise, T-160/16, nezveřejněný, EU:T:2018:317, bod 116 a citovaná judikatura).
- ¹⁶⁷ Je třeba tudíž odmítnout argument žalobkyně, podle kterého Komise porušila zásadu řádné správy tím, že zahájila řízení o státních podporách pouze vůči třem členským státům, Francouzské republice, Belgickému království a Nizozemskému království, zatímco z odpovědí na její dotazník vyplývalo, že polovina členských států připustila, že svým přístavům vyhradila daňové režimy odchýlné od obecných pravidel.
- ¹⁶⁸ Takový argument je v každém případě neúčinný, jelikož nemůže zpochybnit legalitu napadeného rozhodnutí jako takovou, ale jeho cílem je spíše poukázat na případnou nečinnost Komise ve vztahu k podobným režimům podpor, které jsou rovněž v platnosti v jiných členských státech. Jak přitom tvrdí Komise, v takovém případě může žalobkyně podat u Komise stížnost, pokud jde o režimy podpor, které by přetrvávaly v jiných členských státech, a v případě neodůvodněné a dlouhodobé nečinnosti Komise podat žalobu pro nečinnost ve smyslu článku 265 SFEU.
- ¹⁶⁹ S přihlédnutím ke všem těmto úvahám je tudíž třeba zamítnout pátý žalobní důvod, jakož i žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- ¹⁷⁰ Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení v souladu s návrhovými žádáními Komise.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (šestý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) L'Union des ports de France – UPF se ukládá náhrada nákladů řízení.

Berardis

Papasavvas

Spineanu-Matei

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 30. dubna 2019.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu	1
Řízení a návrhová žádání účastnic řízení	3
Právní otázky	3
K přípustnosti	3
K věci samé	7
K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného právního posouzení v tom, že Komise nesprávně kvalifikovala režim osvobození francouzských přístavů od korporační daně jako státní podporu v plném rozsahu	7
K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného právního posouzení ohledně posouzení hospodářské povahy činností vykonávaných francouzskými přístavy	9
K třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu v podstatě z nesprávného posouzení skutkového stavu a z nedostatečného odůvodnění, co se týče podmínek týkajících se narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu mezi členskými státy	13
Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného právního posouzení při vedení řízení o kontrole existujících podpor a z porušení čl. 108 odst. 2 SFEU, ve spojení se zásadou proporcionality	17
K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady řádné správy	22
K nákladům řízení	24